

ще привлѫча къмъ себе си подобни на нея идеи, и единъ день, когато види, че съзнанието ви е най-слабо, тя ще ви се наложи и ще изнесе това, което крие въ себе си. Божественото не държи на времето: могатъ да минатъ месеци, години, но въ края на краищата, Божественото пакъ ще се прояви. По този законъ може да се обясни, защо нѣкои идеи сж материалистични, а други — идеалистични. Това се дължи на широтата на човѣшкото съзнание, на кржговетъ, които се образуватъ въ него. Въпросътъ за кржговото организиране на идеитъ е философски и изисква съответенъ умъ за разбирането му. Да допуснемъ, че нѣкой човѣкъ живѣе въ идеалистиченъ вѣкъ, и по едно време презъ ума му минава мисълта, че трѣбва да поправи нѣкои свои погрѣшки или нѣкои погрѣшки въ обществото. Обаче, той отхвърля тази мисълъ отъ ума си, счита, че е ненавременна. Мисълта влиза въ подсъзнанието му и работи тамъ, организира се, чака времето, да се прояви. Като се отказватъ отъ идеитъ съ широкитъ кржгове, хората даватъ предимство на своитъ мисли, т. е. на мислитъ съ тѣсни кржгове, докато постепенно стѣснятъ кржга на своето съзнание и създадатъ ново течение въ свѣта, обратно на идеалистичното, а именно, материалистично. По този начинъ хората казватъ: Всичко въ свѣта е материя. Значи, когато хората се отказватъ да изправятъ погрѣшкитъ си, настава въ свѣта ново течение — материализмътъ. Освенъ материята, материалиститъ не признаватъ нищо друго. Когато се натъкватъ на голѣми противоречия и страдания, хората започватъ да търсятъ нѣкакъвъ изходъ отъ положението, въ което се намиратъ, докато неусѣтно се домогнатъ до идеята за Бога. Това показва, че Божественитъ идеи сж се организирали вече, и отъ подсъзнанието слизатъ въ съзнанието на човѣка. Така се създава въ свѣта идеалистично течение, и хората започватъ да възприематъ Божественитъ идеи. Следователно, когато хората не искатъ да изправятъ погрѣшкитъ си, ражда се материализмътъ. Когато въ тѣхъ се яви готовность да възприематъ Божественитъ идеи, ражда се идеализмътъ. Обаче, нито материализмътъ, нито идеализмътъ сж въ сила да изправятъ живота на хората. Който не иска да стане материалистъ, той трѣбва да разбира закона, по който може да изправи погрѣшкитъ си. Който иска да стане идеалистъ, той трѣбва да възприема Божественитъ идеи. Когато хората станатъ идеалисти, тогава ще дойде истинската поезия.